

Anatomia humana

RES MÉS QUE UN ERROR A L'HOSPITAL

Jorge Bello

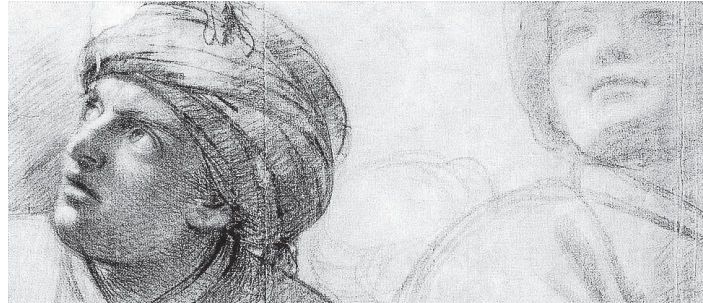

Matinada de dissabte, un hospital de la mida del Mateu Orfila, amb un personal igual de ben qualificat i ple de pacients ingressats, és víctima d'un «error».

Error és aquí una paraula buida, només és paraula política, perquè prou se sap que el bombardeig que va destruir completament la part assistencial de l'hospital (però no va fer-li cap mal a les oficines, que són al costat mateix) havia estat calculat amb precisió.

❖ **FRANÇA CONTINUA** que bombardeja territori sirí amb si tingués dret a fer-lo, com si això fos la justícia de la qual més d'una vegada Europa en va parlar orgullosa. Gran Bretanya bombardeja el mateix territori des de la setmana passada, i en fer-lo sembla oblidar que durant la Segona Guerra Mundial va patir l'horror de nombrosos bombardejos.

I Rússia també. Els països que van patir l'horror de la guerra fan patir l'horror a qui consideren contraris al sistema de vida que duen o volen dur. L'horror condueix a l'horror, i l'home no pot actuar amb esperit de repressàlia, venjativament, perquè s'allunya de la condició d'home, i es fa llop.

L'home és llop de l'home, és un home que fa de llop, però de vegades passa que és un llop qui fa d'home

L'home és fa llop de l'home. La frase llatina original, *homo homini lupus*, procedeix del vers 495 de «La comèdia dels ases», de Plaute (251-184 aC), un comedígraf romà de poc abans del naixement del Nen Jesús. Ara tenim a prop el Nadal, és a dir, el naixement del Nen Jesús.

Segons l'informe de Metges sense Fronteres, a l'hospital van morir 30 persones. El va bombardejar un avió nord-americà, que durant més d'una hora va passar una i una altra vegada sobre l'hospital, i llançava bombes, una i una altra

vegada, cap a les 2 de la matinada. Hi havia 105 pacients ingressats, al quiròfan estaven operant. Des de l'avió també disparaven sobre els que miraven de sortir corrents.

❖ **L'HOSPITAL DE QUÈ PARLO** és el de Kunduz, Afganistan, gestionat per Metges sense Fronteres. Les forces afganes i nord-americanes sabien de l'existència i fins i tot de l'ubicació exacta de l'hospital. Les forces talibanes van garantir-li la seguretat, l'avió que els va bombardejar és nord-americà.

No en va quedar res d'aprofitable. De primera van dir que havia estat un «dany col·lateral», i després van intentar de justificar-se parlant d'una «ofensiva feta a petició d'Afganistan, perquè les forces afganes estaven sent atacades», la qual cosa no és certa. La tercera explicació va parlar d'un «error» i el president Obama

va trucar personalment la presidenta de Metges sense Fronteres per disculpar-se. Però el mal ja estava fet.

França i Gran Bretanya bombardegen, i tal vegada esperen que ni aquí ni allí hi hagi *dany col·lateral*. Encara que siguin amb precisió, els bombardejos deixen una petjada inexcusable i inesborrable de destrucció, dolor i mort. Trobo tan reprovable un atemptat terrorista com una resposta bèlica.

Aquest hospital n'és un exemple, que és conegut perquè és de Metges sense Fronteres. Però segur que n'hi ha més, d'exemples de destrucció d'estructures civils, necessàries, vitals, i de ferits i morts innocents. Prou que se sap que hi ha i que hi haurà innocents ferits i morts. Llavors, qui n'és responsable?

Ningú. Per evitar responsabilitats sobre els inevitables *dany col·lateral* tots dos països van diluir la responsabilitat, la van traspasar. En efecte, cap persona se'n fa responsable perquè tota la responsabilitat recau ara sobre la institució democràtica, parlamentària, que autoritza el bombardeig, tot i que és prou evident que no tenen autoritat sobre la vida de ningú. És el llop, que fa d'home.

Ningú no n'és responsable, no n'hi ha ningú per atendre la queixa. No n'hi haurà ningú per atendre cap reclamació, cap dolor, cap plor. L'hospital de Kunduz ha estat destruït el 3 d'octubre. Ningú se'n fa responsable, només diuen que faran una investigació. Prou sabem que significa això.

Es racó d'en Cambreta

ARA VE NADAL

Gustau Juan Benejam

Després de la visita, de rampejada, a terres mediterrànies del *black friday* americà, ha arribat el pont de la Constitució, que aquí és el vertader inici de la campanya de Nadal, quan a les nostres ciutats es solen encendre els fanalets d'unes festes que no començaran fins d'aquí a 20 dies.

Però, ja ho sabem, la campanya que acabam d'encetar no té res a veure amb aquell infant jueu -Yeshua, Jesús- que, segons conten, va néixer a una cova, allà molt enfora, com el llumenet de la rondalla, a l'àrida Palestina fa més dos mil anys, ni tampoc amb el seu predecessor iranià -Mitra- d'una llegenda encara més antiga.

Ni tampoc té res a veure amb aquell Nadal ensucrat que, dins una societat majoritàriament pobra, ens donava uns dies d'alegria a la nostra imaginació infantil i al fred de les nostres panxes no gaire plenes, de fa seixanta anys cap enrere.

La publicitat com a fet aclaparador de les nostres vides, com a incitació insistent, aferradissa i fins i tot agressiva, és avui present, invasiva, a cada moment de la nostra quotidianitat

❖ **AQUÍ I ARA**, dins una societat d'aparença opulenta (independentment d'allò que hi hagi realment darrere les pantalles lluminoses) l'únic objectiu és econòmic, comprar i vendre, consumir, no importa el què, es digui com es digui la campanya, l'excu-

sa; tot i que enguany, aquesta campanya ha de compartir espais als mitjans de comunicació, a la propaganda, amb un altre esdeveniment mediàtic que ens demana la nostra atenció: la campanya electoral.

Tanmateix la publicitat com a fet aclaparador de les nostres vides, com a incitació insistent, aferradissa i fins i tot agressiva, és avui present, invasiva, a cada moment de la nostra quotidianitat, fins i tot a la intimitat de ca nostra, sense respectar ni dia ni hora, per les xarxes o per telèfon, és igual. I quan semblava que ja havia tocat sostre, ara s'infiltra dins la informació, avui ja de per si prou entremaliada.

Un pot entendre que els mitjans de comunicació i la gent que hi treballa ha de viure i la publicitat és una part prou important dels seus ingressos. Però, no gaire temps enrere, quan obries un diari imprès o una revista, quan escoltaves la ràdio i miraves la televisió, en obrir l'ordinador i llegir un diari o una informació digitals, els

diferents elements que formen aquests mitjans es trobaven prou separats, de tal manera que la persona que hi guaitava tenia clar sense dificultats què era informació, què era opinió i què publicitat. Ara tot està tan mesclat que si no estàs molt atent, a vegades es fa difícil saber a quin moment ets.

❖ **QUE ABANS** de llegir una informació gratuïta a un mitjà digital hagis de tenir durant uns segons davant la pantalla una publicitat, pot ésser el preu de la feina per recollir i penjar aquella informació. Però si ja pagam aquest preu i el de tenir el contorn de la notícia voltada de publicitat, sembla una mica excessiu que, a més, substituïsquim amb publicitat la informació fotogràfica que fins ara incloïa la pròpia notícia, com començam ja a veure.

Que qui produeix o fa un servei vol vendre allò que fa i ho vulgui anunciar, sembla normal. Una altra cosa és que massa vegades haguem de tenir la sensació que es frega l'engany i la falta de respecte a la intimitat de les persones.

El negoci no té cor. Ara ve Nadal -d'aquí a quinze dies-. I, quan arriba, n'hi ha que ja n'estan farts i desitgen que passi prest, com tots els excessos.